

დარჩა ასაკი 4. გთხოვთ დაასახელოთ კანდიდატები.

გ. გვაზავა. საქალაქო საქმეები კერძო პარტიების საქმე არ არის—არამედ არის საქმე კონსილი. ამიტომ აუცილებელია ძალთა შეკავშირება.

შახატაძე. ეთანხმება გვაზავას და ძალთა შეერთებას ცვაღს.

გარაკიაძე. (დაშნაკ.) მე მუშას, რომ სამუშაო დაამტკიცებს დაშნაკიკანთა უფლებას, მიიღებს პარტიული ციფრული სისტემის და მოგვანიტებს ქალაქის გამგეობაში იმდენ ადვოკატს, რამდენიც შეეფერება ჩვენს რიცხვს. მხოლოდ ამ შემთხვევაში მოხდება პარტიული შორისო შეთანხმება.

კარბუნიანი. (ს. დ.) დაშნაკიკანთა ლტოლველი მიუღებელია ჩვენთვის. დაშნაკიკანები თავიანთ პარტიას ერთადერთ სიმბოლო-ნიშანს ატარებენ პარტიის რეპრეზენტაციის მითი წარმოდგენით ვინც დაშნაკიკანთა არ არის, ის არც სიმბოლოა. როდესაც დაშნაკიკანები მოითხოვენ ქალაქის გამგეობის წევრობა შენადგენლობაში პარტიული სისტემის დაცვას, მაშინ ისინი ამას მოითხოვენ არა პარტიული, თვალსაზრისით, არამედ ნაციონალისტური თვალსაზრისით. მათი აღმნიშვნელი თვისი ნაციონალისტური. მათ უნდა, რომ სიმბოლო ქალაქის გამგეობაში იმდენი ადგილი დაიჭიროს, რამდენს უფლებასაც სთხოვს ხალხისა და რიგში იმდენი ადგილი, ეს პრინციპი თითქმის საყვედურად დაკვირვებას იწვევს ჩვენს მიერ. ს. დემოკრატების მიერ ქალაქის გამგეობაში ორი სიმბოლო გაცხადონ. ორსა ერთ დაშნაკიკანებს გაეყვანებინ. ასე რომ სიმბოლო 4 იქნება თორმეტიდან, რაც მთლად ეთანხმება სიმბოლო ხალხსა რიცხვს. ან შეიძლება ჩვენ ვერც წარმოვიყენებთ ანტიონარ, როგორც სოცდემოკრატები სიმბოლო არ არის? თუ ასეა, მაშინ სხვა არის. მაგრამ ამ შემთხვევაში დაშნაკიკანები ერთდროულად, სიმბოლო სოცდემოკრატები ერთდროულად მიიღებენ და უნდა ვსთქვათ, ძლიერ კარგი სიმბოლოა.

ჩემდანიანი. (ს. რ.) ჩვენ ამ საკითხზე წინადადება არაფერი გვთავაზობს არ გამოგვიტანია და საკითხი დია დავსტყვებთ. ჩვენ ვფიქრობთ, რომ დაშნაკიკანების სურვილი სამართლიანია და მოვითხოვთ მიეცეს მათ იმდენი ადგილი, რის უფლებასაც 19,000 სიმბოლო ამომრჩეველი იძლევა.

ად. ლომთათიძე. ხალხს ვთავაზობ სოციალისტურ-დემოკრატიული პარტიის ორგანიზაციას, მაგრამ ეს მათი საქმეა. ჩვენი უზრუნველყოფა გამომდინარეობს იქიდან, რომ ასე თუ ისე ყველა ფრანკალად შეაფასოს თავისი წარმომადგენელი. ქალაქის გამგეობაში 4 ადგილი თავისუფალია. ჩვენ მოვუწოდებთ თავიანთი კანდიდატთა სიების წარმოდგენას.

(დასასრული იქნება)

ლებს, ვიდრე ქართველს, და მართლაც ყოველგვარ, საქართველო, თუ არა, მაკი პაიჭის გაძახობიდან და ეკლესიებიდან ხალხს აფრთხობდნენ.

ძველად, სამამ ჩვენს ეკლესიაში ასეთი უკუღმართი წესი დამკვიდრებოდა, რომელიც ნაწილია ჩვენი სულიერი მამებისა ისე მშვენიერად ასრულებდნენ ღვთის მსახურებას, ისეთი მომხიბლავი კითხვა და გლობა გინამოდა ჩვენს ეკლესიაში და მონასტრებში, რომ ანდამატივით იზიდავდა კეთილ-მორწმუნე ხალხს.

ახლა რაკი აღსრულდა ჩვენი დიდი ხნის ნატვრა და ჩვენი ეკლესია განთავსდა იმ მძიმე უკუღმართიდან, რომელიც აწვა მას კისრზე ასი წლის განმავლობაში, სრულებით უნდა შეიკეთებინათ ჩვენი მომავალი სამღვდლოების აღზრდა-სწავლება და ამის შესაფერად სრულად უნდა გადაკეთდნენ ჩვენი ეხლანდელი სასულიერო სასწავლებლები. აი სწორედ ამ მსწავლე სასკოლის შესახებ მიიღო წარმოსთქვა ჩემი აზრი.

1) სამრევლო სკოლები სრულებით საჭირო არ მიმაჩნია: ისინი საერთოდა სკოლებად უნდა გადაიქცნენ და ისეთი ხასიათი უნდა ექნეთ მათ, როგორც სხვა საერთო სკოლებს. ასეთ სკოლებში ერთად ისწავლიან, როგორც ერის კაცის შვილები, ისრე სასულიერო პირების შვილები, როგორც ვაჭრები, ისრე ქალები. ბოლო ასეთი სკოლების დაარსებას შემდეგ ვინც ისურებს, სასულიერო სასწავლებლებში გადავლენ.

2) ეხლანდელი დაბალი სასულიერო სასწავლებლები სრულად უნდა დაიკვეთონ და შეუერთდნენ სასულიერო სემინარიებს. სასულიერო სემინარიები კი უნდა დაარსდნენ ყოველგან, სადაც სასკოლოებია იქნება. იქ სწავლა უნდა გაგრძელდეს ექვს წელსად. ჩვენი ახალი სემინარიები, რაღა თქმა უნდა, ნამდვილი ეროვნული უნდა იყვნენ. ყველა საჭირო საგნების სწავლება დედა ენაზე უნდა სწავლობდნენ; რუსული ენის სწავლება შეადგენს ცალკე საგანს. ყველა სხვაგვარ საგნების გარდა, იქ უნდა შეისწავლნენ მოწვევებმა ყველა ის საგნები, რომლებსაც ცოდნაც მიუცილებელ საჭიროებს შეადგენენ ჩვენი სასულიერო წოდებისთვის. სემინარიის დასრულების შემდეგ მას ვინც სწავლის გაგრძელებას არ მოსურებს, უფლება ექნება დედა ენაზე ექსპონოს.

3) სემინარიების გარდა მიუცილებელად საჭიროა ჯერ-ჯერობით ერთი ეროვნული სასულიერო აკადემია და-გვიარსოთ საქართველოს დედა ქალაქში—თბილისში. აკადემიაში გადავლენ სემინარიებიდან ყველა ისინი, ვინც სწავლის გაგრძელებას მოსურებენ. აი ამ უნდალეს სასწავლებელში უნდა დაამთავრდეს და დაგვირგვინდეს სპეციალური სასულიერო განათლება ჩვენი სასულიერო პირებისა.

გ. იოსელიანი.

ნიშნები, სარკმლები აქვს მალა, ფრინველი ვიწრო. ჩრდილოეთის გვერდითი ქვედა, დაბლა, მოკლე წარმოადგენს ანტიკონი: „გალატოზი მეტაქა“. ამ სხეულის გვერდითი ცერე სხეულისა, რომელიც კვირაცხოველს ეძახიან. სახურავი უფრო ექვიანო ანუ უკეთ ვთქვათ, უკეთეს უფროები, რომელიც მის ქვეშ ხაზინებს ეძახენ. მართლაც, კვირაცხოველის ქვეშ მიჩანს სარკმელი. გვირგვინს, მასში იპოვნეს ოქროს უნაგირი. ჩვენ გგვონია, ეს სარკმელი იმპერატორა არა სამალავი ნივთებისა, არამედ წყლის აუზად: მას შემოდან აქვს წყობის წყლის ღარი და ქვემოდას აგებული აუზიდან გასვალი სადენი. გზომიერა ძველი შერობის ნაშთი და აგრეთვე სხვა ეკლესია, ახალი დროისა, რომელშიც სწავლობენ წირვა. ესა დაჩრდილოეთი დიდარნი ხეობი და არტყა ვადავანი. კვირაცხოველის შემო ყოველი დიდი ბუჩქი თუ კოშკი, რომელიც დღეს მიწასთან გასწორებულია.

არ გიცით, როდის მოიპოო ძველი ქალაქი, ხოლო დღეს ქვერემში ცხოვრობენ ამ 80—80 წლ. წინად გაღობი-სახელებული იმერლები და 15 კომლი ფრანგული—წყალატურები. სულ 300 კომლი. დღესაც ქვერემი თავის ლამაზი სახლებითა და ქუჩებით მოკავი-ნებით პატარა და კოსტა ქალაქს. სამუშაოდ, ამოტელა სოფელი სკოლა არ არის, და ამის შესახებ სიტყვა ჩამოვუტევეთ ადგილობრივ კამისარს ალექსი აბესაძეს.

იგი სამუშაოდ იყო. ჩვენ რომ მივედით და ჩამოვტევეთ ეკლესიის კარებზე, მისმა სათნო მეტელემ მოწოდებ მეგობრობა და მივეპატიუა. საღამოზე მომბრძანდა თვით სახლის პატრონიც თავის მეტელეს, ბოლოში მოვიხადეთ, რომ უმისოდ მის სახლის ბეჭეტი შემოვდგით ფეხი. რა ბიანება, ბატონო, სტუმარი ხდებით, რათა წუხდებით რომ ბოლიში ხდებით, პირიქით, მე მიხარობ, რომ თქვენთანაა კაცთან გავატარებ მცირე ხანსა, იგი და მისი შვილი გიორგი შეუდგნენ ხელ-პირის დამახას, სა-მუშაო საცემების მოსაცვლას, ხოლო ჩვენ წავიდეთ სოფლის თავისკენ მესამე საყდრის სახანავად. გამოგვყავა აქაურები ხალხით ფეხში დაქრული. წელიწად-ნახევარი არა დაქრეს და მას აქეთ ვერ მომპირაო ფეხი. ძალიან კოკობდა. იმ საყდრის ორი ვერსი მინაძლია იყო, დაბინდების გამო ევერს მივადინეთ და დავბრუნდით შუა-გზად. იმას ქვეინა ვერ-დაბალი და დიდ სალოცავად გვევლინებოდა. აგებულია სწორედ ისეთივე, ვით ეს საყდრის საყდარი. აქვე ნახანავები არის. არსებობს გაღობიკემა, რომ აქაური ქალი გათხოვლია პატარადად ძუის-უბანში, რომელიც შედარებით და დამბრუნდა არისა.

დაბრუნებისას ქუჩის პირად გამოვდგარიყვენ ჯგუფ-ჯგუფად აქაური ქალები, ლამაზად ჩაცმულები და მოხდენილები. გაგონისა ფეხზე გვიდგებოდნენ, გვეგებებოდნენ, რაღა თქმა უნდა, ჩვენგან გულთად სალამს არ აკლდებოდნენ. ერთ ჯგუფს დავეკითხეთ: „როგორი მოსავალი მოგვიდიათ, როგორ ცხოვრობთ, თქვენ სოფელში ბევრი ფურცლის ხეა, როგორი მოსავალი გქონდათ პარკისა და სხვა. ვმრობოთ და ვიკავებოთ, მაგრამ წლებს სულ უზარბოდ დავგროვებ, რაღა გავიწერილი ჰქონს თქლი კარგი არ გამოგვადგათ. ქალაქში ჩვენ გვყავს პარკის ქის საქმის კარგი მცოდნე და ის რომ გამოიწეროთ, ბევრს საჭირო ცნობას მოგვცით და კი ხელმძღვანელობს გავაწეებ-მეთქი, მოგახსენე ამ ქვერემს ლამაზ ქალებს.“

კომისარიატარს ბლომი ხალხი შეკრებილიყო და ბასობდნენ იმის შესახებ, ვინ გეგზავნათ სიღნაღს ს.დ. კრებაზე. დისახლისმა მაგვიწვია სუფრებზე, რომელიც ყუავერდელი იყო მრავალ-გვარ სანაჯავი: ბლომდ ევა-ვა მოთები, კვერცხები, ყველი, ქათამი, ხილი, ქმბულ ქერბულ ლობიოს-გან ვეკეთებულ სურნელოვან და ნოყიერა შექმნანდი. რაღა თქმა უნდა, სურფას არ აკლდა კახურიც. მან აბესაძის ლაბარკმა დამარწმუნა, რომ საოველი საჭიროა შექმნებოდა. და მე ვკახებ, ამისთანა შექმნის სოფელს, მივირის, აქამდის სკოლა არა აქვსო. მითხრა, უკვე გადაწყვეტილი გვაქვს, ენკინისთავიდან ვაგზინაოთ. ვერჩიე მი-წებართათ წ.წ. საზოგადოებისადმი დაუყოვნებლად. ვახშამმა შეუღამებულ ვასტანა ტუბოდ სუბარში, სახლის პატრონი და დისახლისმა ბევრი ცნობა მოგვცეს თავიანთი სოფლისა და მეურნეობის შესახებ. ჩვენში არისო საპნის მიწა, ვაგვანდებოთ მას დამიგვავსო თელავს, სავა თითო გუნ-დაში ორ შუტის იძლევაო. ერთი

გუნდი დისახლისმა გაღობიკე საეკლესიო მუზეუმისთვის. აქვე არისო ერთნაირი ღორჯი ქვა. აქ წინა ხანებში უფროს სამ მინთად ვკრებდნენ-თის რომელიც ამხანგობას რკინის გზების ხილვით ასაგებდა. აქვე არისო საკამიტო და საეგვრო მიწა, ხოლო რიყები სასაფლაო ძველების გასაკეთებელი ქვები, კარის ქვა. მე ვკახებ, მამს ამ საეპიტოპოსო საეგვროს თოლილ ქვაც აქაური იქნება-თქო. არაო, მო-მიგო, მაგისთანა ქვა აქ არსადა და არ გიცით, საიღამ მოუტანიათო.

გ. გვაზავა.
(გაგრძელება იქნება)

გავუკითხილეთ ჭირ-ნახულს.

(წერილი გვაგანს.)

არავისთვის საიდუმლოებას არ შეადგენს, რომ საქართველოს მშრომელი ხალხის ერთადერთი სახსარი ქანახე-ლია. ეს ითქმის მეტადრე ქართულსა, სადაც სამუშაოთა უმრავლესობა მშრომელი ხალხისათვის მიეძღვნა. პურისა და ქერის მოყვანის მიხედვს და მებრუნებლობის-მეურნეობის და სხვა კულტურულ მეურნეობას ჯერ იმდენი დრო ვერ მოუჭრაო.

ქერი და პური აი მთელი წლის სა-ბრძოლი საბადებელი ჩვენი გლეხისა. ქერი და პური უნდა აქვებო, ქერმა და პურმა უნდა ჩაიცვას, დასუროს და პირველი მოთხოვნებიანი მინც და-უქაყოფილოს. სხვა შემოსავალი წყარო მას არ გააჩნია.

დღევანდელი საარაკო სიძვირე ქე-რისა და პურის ფასაც აიწია, თუცა არა იმდენი პროცენტით, როგორც სხვა დანარჩენ საქონელზე. მიუხედავად ამისა ზოგიერთებს სურს ქირა-ხელზე ფასი დასწორებ კიდევ, თორემ ამა ხომ „გადარაფრნი ჩასტია“ გლეხ-მა ასე აძვირად“ გაყიდული ქირა-ხელიდან აღებულ ფულს? ხუთი და ათი შუარი ფული ქერი და შვიდი მანეთი პური! ამა როგორ შეიძლება ეს მამა-სახლბაში? ასე გაკვირებს სოფლის მე-შობის არ მცოდნე პირები.

ამ ვეძებოდასა და ვეძებოდათ რომ წინათ, როდესაც ფული ქერი ოთხი ამაში და მანეთი ფასობდა, მაშინ დღევანდელი მუშა 70—80 კაპ. იყო. დღეს კი 5 მანეთი ღირდა მისა და კალის დღევანდელი მუშა. წინათ თუ თვიური მუშა 10—11 მანეთი იყო დღეს 11 თუნდაც ვეღარ იშვებოდა. წინათ თუ ჩიტი არმინი 12 კა. იყო დღეს ექვსი ამაშია. წინათ თუ ათეული წებუქმა 7—8 კაპ. იყო, დღეს ერთი კოლოფი იშვებოდა მხოლოდ ამ ფასად, ისიც აღ-შაქრებულში, თორემ ქერა ჯე-ნებში ორ შუართაც ვერა შოულობენ. სხვა მაგალითების მოყვანა საჭი-რო არ არის. საქართველო ეს ცოფრები შედარებით და მიუღვამობადა სოფლათ, რომ ქერი და პური სხვა საქონელთან შედარებით გაცილებით იაფია.

თუ ეს ასეა, მაშ რათ უნდათ კი-დედ გაიადფონ, რათ უნდათ დაუწონ ფასები? ხუ თუ იმდენი რომ ლობე-დამლები გლეხები არიან და მათზე ყველას ადვილად შეუძლიანა გადა-მაჯიონ? თუ ეს ასე არ არის, მაშ რით იახსნება ის მოვლენა, რომ როდესაც ცხინვალში მიღობდა, სოფელ ნიჭო-რის თავში ორი ურემი ქანახელი ნა-ხა, რომლებიც კომიტეტს ცხინვალში არ შეეშა, რაკი ისინი ფული ქერს 5 მან. და ათ შუარის ნაკლებ არ ფიქრობდნენ გაყიდვას?

ძველი მოავითობისგან ხომ ვყავით და ვყავით დამარგოლები, და ახალი მოავითობა მართო ჩვენ გვერდს! ამ-ბოლო ბუტეტული ცხინვალის მამა-ვალა, გალ-გაზდურლი, გათვლიანებულა გლეხი.

— რა იყო ძიობილო, რაშია საქმე, ვინ გაგაჯიონებ? გამო ეკლპარეფი ფრთხილად მე იმას.

— რაღა ვინ გააჯიონა, შენა კი-იმე, დილას აქეთიანი ნიჭოზში მიყენია ორი ურემი და ცხინვალში შეტანის ნებას არ მამდებენ, თუ ფული ქერი ოთხ მანეთად არ მიეცე, და ამა რო-გორ მიეცე, როდესაც სამი დღის წი-ნით უნდა და სამ მამაში გაყიდო ჩე-მა მეზობლებმა? და ალბათ შეიძლება და ასე უცხად ფულზე რვა ამაშია? ვანი გაგარდეს, მეც დაგვტყობდო, თუნდაც მეტმა, მაგრამ ჩვენ რომ ყვე-დგენის მამა სისხლად ვეყიდვოდით, ყველაფერს რომ ცუცხლი უკლიდა? გათაფს ახალმა მთავრობამ სხვა სა-კომელის და ჩვენც ძველებურად გავ-ყიდეთ ქირა-ხელს. თუ არა და, ამა სადაური სამართალია, მართო ჩვენ რომ გვერვა შენი ქირამე?

ასე ამბობდა გლეხი და განა ის თა-ვისებურად მართალი არ იყო? დღე-

ნდელ ომის გამო თუ შეუძლებელია ნორმალურ ფასებში ჩაყენება სხვა სა-ქონლისა, ტყუილად ნუ ეცდებიან ძი-ბლერი ამა ქვეყნისანი პურისა და ქერის ფასების დაწვევაში, ვინაიდან ეხლა გლეხმაც კი იცის რომ რუსეთის ქალაქსა და რაიონებში ფასი აქვს, და თუ ძალიან გააჯიონებ, აღარც აქარგ ფასებში“ გაყვირებ, რადგან რათ უნდა თუნდაც მართლა კარგი ფასი, თუ კი ვერაფერს ვერ იყიდებ? დამა-რილება რომ შეიძლებოდეს, დაამარი-ლებდა რუსეთის ქალაქის ფულს და ღვინო, მაგრამ ეს საშუალება ხომ უფრო დალაპობს და უფრო უგარგის რამეთუ გადააქცევს? ქერითა და პურით კი ყველაფერი იშვებოდა. თუ ჩვენ გლეხი ვერ იცის შიშველი, მთ უმე-ტეს სხვები ვერ გასტყობენ მზირნი, და ვნახათ ბოლოს და ბოლოს ვის დასკრდება ხეყვია: პურის მოყვანო, თუ ჩიტიანება და ნავა-საპონ-წებუქმა-ბის პატრონი?

მაშ, მშრომელი ხალხი, გაუფრთა-ხილი ერთად ერთ შენს ქონებას, ნუ გადაპყრობ ნახევარ ფასათ, იცოდეთ, რომ ძალთა ვერაფერ წავართმევს, რად-გან შენ იმდენი არა გაქვს, რომ გი-თხარან—მოყარე-ქებული გაქვს და მო-ვალე ხარ დაკლებულ ფასებში გაყვი-ლო, ვითომდა სახელწიფის საკეთილ-დღეოდ. გეყო რაც შენ ზურგზე მა-ლად გადაადოვინ. დროა შეგავიწო-დეთ და თქვენ თავს თითონ უპატ-რონოთ. თუ პეტრე, ივანე, პავლე და გიო ყველა ერთ ბირს შეკრახეთ და არ გაყოფით თქვენ საზარალო ფა-სებს, მაშინ ვერ-უფრეთ მეტს ანგა-რიუს გაყვიყვენ, იძულებულნი გახე-ბიან გაბონხონ ისეთი საშუალება, რომ სხვა ყველაფერიც გაიყიდეს.

გ. ახმეტია

პორესკონდენცია

(საქართველოს ეკლესიის დროებითი მმართველობის საუბრალები)

7 მარტისათვის ბოლის წმ. ნი-ნის დედათა კონსტანტინის ეწვია რუს მონასტრისათა მიხალ-მოწვეუ ბერ-მო-ნაზონი ანტონი, რომელმაც გამოუცხადა მონასტრის დებს, რომ, რადგან მონასტრი ქართველობის ხელში გადავიდა, ამიტომ ყველა რუსის მონა-ზონი უნდა აიყარნენ ყოველივე მო-ნასტრის მმართველ ქონებით და გადა-სახლდნენ იმ მონასტრში, რომელსაც რუსის სასულიერო მთავრობა მიუჩე-ნისო, აქ კი მონასტრი გაუქმებულ იქნებაო.

ამ განცხადებამ მონასტრის მომე-ტეხული დანი ჩაფიქრა და სასოწრ-კვეთილებას მიეცნენ. ისინი, მზათ არიან აქვე დაჩინენ და დემოკრატი-ნენ საქართველოს ეკლესიის მმართვე-ლობას, არაგის არ დაანებონ მონა-სტრის ქონებაც, უკეთუ მათ საქართველო ეკლესია თავის უწყების ქვეშ მიიღებს. ვინაიდან მონასტრისათა, რომ წამსვლელი მონაზონი ეცდებოდნენ ახლავე მონასტრის ქონების დატყუე-ვა განადგურებას, რისაც ზოგიერთი კანდილი მონაზონი სიტყვიერად სა-ყოველთაოთა ციხარებენ.

ამიტომ საჭიროა, რომ საქართვე-ლოს ეკლესიის დროებითა მმართვე-ლობამ გამოიტანოს გადაწყვეტილება ამ მონაზონთა შესახებ, და თავის მხრივც უნდა მიიღოს მონასტრის

ქვერემის დასაცავად, რომე-ლიც არის კუთვნილება მხოლოდ წმ. ნინის ნაწილებს არსებულ მოსტ-რისაში.

მ. მ. მავკაჩიანი.

გილიდანი

(კახეთი)

1918 წელს სოფელ შილადაში მოკ-რივეთ დული ამ ფულთი, და კაღმ ს. გრემში, საბუღბში ელმადში, ელ-დგომში და ს. ენისხელში მოკრე-ბი ფულით უნდა დაეარსებინათ ფო-ნტა-ტელეგრაფის სადგურა ს. ენი-სელში ამ შემო მოსტყებულ ექვს სოფლისთვის. მაგრამ ძველმა მთავ-რობამ ფონტა-ტელეგრაფის სადგურ-ლარსა სოფელ ვერკოლში, ეს ექვსი სოფელი კი ხანა მშრალი დაავდო, რადგანაც ხირონი წინამძღოლი ამ სოფლებს არ ჰყავდა და არა ჰყავს. ხალხი კი ამ უფროსობით დიდარ შე-წუხებულყო იყო და არის, მეტადრე ამ ომის დროს რადგანაც ნა-ხევარი წერილებიც არ მიღებოდნენ, გზაში იკარგებო, ან თუ მიუღის ძალიან გვიან. აქამდის ს. შილადაში არა დი-ლიჯანი შემოაბდა, იკარგებოდა თუ რაც მიდიოდა წერილები კაღმ მიდი-მოდიოდა თელავის ფოსტაში, რისა-კი მხოლოდ ერთი დროს იყო ოა მე-შაობს ისიც მხოლოდ კვირასი ორ-ჯერ ან სამჯერ მოდის ისეთი ულა-გობა ამ დილიჯანში, რომ ნახათ, თბილისის ტრავაგი დედაიწყებოდა, ისეა გაქედილი ხალხით, მეტესს ხშირად ვეწყებდა წერილების და გახვებობის მოგება, და აქედან თუ განდათ კაღმ თქვენი წერილი თელა-ვის ფოსტაში მივიდეს, ან დღინა ან არაყი უნდა დააღვინო, ასე რომ, ერთი წერილის გაგზავნა მანეთ ნახევარი უჯდება კაცს, ამისთ-ვის გთხოვთ, გისაც შეეძლიანთ ეს საქმე ხელი მოავლით და დაგვარე-ბინთა ფონტა-ტელეგრაფის სადგურის შილადაში ჩვენი ფულით, მხოლოდ შრომა თქვენი. იმედია გამოჩნდება რომელმე გულ კეთილი ადამიანი და ყურადღების მამაქვს ჩემ წერილს.

მეჩინაშვილი

გილიდანი

(საქართველოს ეკლესიის დროებითი მმართველობის საუბრალები)

7 მარტისათვის ბოლის წმ. ნი-ნის დედათა კონსტანტინის ეწვია რუს მონასტრისათა მიხალ-მოწვეუ ბერ-მო-ნაზონი ანტონი, რომელმაც გამოუცხადა მონასტრის დებს, რომ, რადგან მონასტრი ქართველობის ხელში გადავიდა, ამიტომ ყველა რუსის მონა-ზონი უნდა აიყარნენ ყოველივე მო-ნასტრის მმართველ ქონებით და გადა-სახლდნენ იმ მონასტრში, რომელსაც რუსის სასულიერო მთავრობა მიუჩე-ნისო, აქ კი მონასტრი გაუქმებულ იქნებაო.

ამ განცხადებამ მონასტრის მომე-ტეხული დანი ჩაფიქრა და სასოწრ-კვეთილებას მიეცნენ. ისინი, მზათ არიან აქვე დაჩინენ და დემოკრატი-ნენ საქართველოს ეკლესიის მმართვე-ლობას, არაგის არ დაანებონ მონა-სტრის ქონებაც, უკეთუ მათ საქართველო ეკლესია თავის უწყების ქვეშ მიიღებს. ვინაიდან მონასტრისათა, რომ წამსვლელი მონაზონი ეცდებოდნენ ახლავე მონასტრის ქონების დატყუე-ვა განადგურებას, რისაც ზოგიერთი კანდილი მონაზონი სიტყვიერად სა-ყოველთაოთა ციხარებენ.

ამიტომ საჭიროა, რომ საქართვე-ლოს ეკლესიის დროებითა მმართვე-ლობამ გამოიტანოს გადაწყვეტილება ამ მონაზონთა შესახებ, და თავის მხრივც უნდა მიიღოს მონასტრის

ჩვენი სასულიერო სასწავლებლების მოწყობა

ასა წელიწადი მეტია, რაც ჩვენი სასულიერო პირების სწავლა-აღზრდა სრულად უკლებიანო გზას ადგა: იმა-თი აღზრდა არაფრით არ განიჩინებოდა სწავლის იმ წეს-წყობიდან, რომელიც რუსეთის ბურჟუაზი არსებობდა. ჩვენს სასულიეროებს ჩვენი ეკლესია და ხალხის მოთხოვნებიდან და სასულიეროების მოთხოვნებიდან დასაყუფილად კი არ ამხადებდნენ, არამედ იმ სიტუაციისა და პო-ლიტიკური მისწრაფების განახორცი-ელდებოდა, რომლითაც რუსი მასწავლე-ბლები და მოხელეები ხელმძღვანელო-ბდნენ ჩვენში.

თუმც მთელი რუსეთის სასულიერო სასწავლებლებში საზარდად იყო მ.წ-ყობილი სწავლა-აღზრდის საქმე, მა-გრამ რუსეთის მომავალ დღელებს ცო-ტათ მარცხ გამოადგებოდათ ცხოვრე-ბაში ის, რასაც ასწავლდნენ. ჩვენი შევიდებისათვის კი სრულებით გამო-უსადგვარი იყო ის სწავლა.

რუსეთში, როგორც მოგხსენებთ, საერთო მსახურება სლავიანურ ენა-ზე სრულდებოდა, გლობალად ლეონ-მსახუ-რების დროს სლავიანური. საქართვე-ლოში-კი, ცხადია, დავის-მსახურება ქართულ ენაზე უნდა ეწარმოებოდათ რუსულ სემინარიებში აღზრდილ ქარ-თელ დღელებს.

მაგრამ მათი უბედურება ის იყო, რომ მათ არც ქართული ენა ჰქონდათ შესწავლათ, არც ხეცურა წიგნების კითხვა შეუძლებელი და არც გლობალიც დნენ, რადგანაც ჩვენებურ სემინა-რიებში ამებეს არ ასწავლდნენ.

ამიტომაც სლავიანურად უფრო ენერგიულად ჩვენებურად გადაგვარებულ დღელებს ღვთის მსახურების შესრუ-

კახეთში

(8-10 აგლისს)
(გაგრძელება*)

ქვერემის ეპისკოპოსი დაადგინა ვახ-ტანგ გორგასალმა მის-მირეფე ანენე-ბულს სადალაში, მანვე თავის შვალს დარს მიცა „ქალაქი ქვერემი, ქალაქი ნიკრეი“ და კამბეზოვანის ქალაქი ქო-რინაბული“. ვახტანგის დროს ისეც არ-სებობდა ქვერემი დღევდ მთავარი. იგი სწავს (გეორგიანი, გვ. 160): „ქვერემის წყალზედ არს, ცოცხია ანუ ჰერეთის მათს საზოროსსა, ქვერემი, რომელი იყო ქალაქი, სადაცა აღაშე-ნა გორგასალ ეკლესია დიდწმ. გუნ-ბათიანი და ქალაქი მავარი, და დად-გებისკობოზო, მკეკსი შიგნით კ ხეთისა, და ზახ დღეხაცა.“

აი ეს „დიდშენი“ საყდარი და „ქე-ლაქი მავარი“ დღეს ენახეთ ჩვენ. თლილის ქვეთ აგებულა. სახურავა ჩამოგარგვია, გარდა ნაწილია საკურ-თხველს ზემო, სიგრძათ 80 ნაბიჯია, სიგნით 20. საკურთხევლის ქვემო ყო-ველმხრივ მისდგეს ეგვიპტური, რომლის სიგანე სულ ორი ნაბიჯია, სიმაღლე მიუჭერდა მცლესისა შუამდე და მ-ზედ მისდგენილია ზემო თ.ლით. მაღლი-ანად გადარჩენილია მხოლოდ ჩრდი-ლოეთის ეკვიტრე, ხოლო სამხრეთისა და დასავლეთისა გადაწვრილია. ნერე-ვისათვის ხელი შეუწევია დიდი ყო-ნებებს, რომელნიც მათში აღმოცენებუ-ლან. ჩრდილო ეკვიტრის კარის პირ-დაპირ საყდრის კარია. სამხრეთის კედელიც ჩამოგარგვია. შიგ იტყვი-კვითა და ღორღით სავსა, საკურთხე-ველში ოღნავა მოჩანს ნახატობის

*) იხ. საქართველო № 179.

საქართველო

საქართველოს ეკლესიის დროებითი მმართველობის საუბრალები

დღევანდელი საარაკო სიძვირე ქე-რისა და პურის ფასაც აიწია, თუცა არა იმდენი პროცენტით, როგორც სხვა დანარჩენ საქონელზე. მიუხედავად ამისა ზოგიერთებს სურს ქირა-ხელზე ფასი დასწორებ კიდევ, თორემ ამა ხომ „გადარაფრნი ჩასტია“ გლეხ-მა ასე აძვირად“ გაყიდული ქირა-ხელიდან აღებულ ფულს? ხუთი და ათი შუარი ფული ქერი და შვიდი მანეთი პური! ამა როგორ შეიძლება ეს მამა-სახლბაში? ასე გაკვირებს სოფლის მე-შობის არ მცოდნე პირები.

ამ ვეძებოდასა და ვეძებოდათ რომ წინათ, როდესაც ფული ქერი ოთხი ამაში და მანეთი ფასობდა, მაშინ დღევანდელი მუშა 70—80 კაპ. იყო. დღეს კი 5 მანეთი ღირდა მისა და კალის დღევანდელი მუშა. წინათ თუ თვიური მუშა 10—11 მანეთი იყო დღეს 11 თუნდაც ვეღარ იშვებოდა. წინათ თუ ჩიტი არმინი 12 კა. იყო დღეს ექვსი ამაშია. წინათ თუ ათეული წებუქმა 7—8 კაპ. იყო, დღეს ერთი კოლოფი იშვებოდა მხოლოდ ამ ფასად, ისიც აღ-შაქრებულში, თორემ ქერა ჯე-ნებში ორ შუართაც ვერა შოულობენ. სხვა მაგალითების მოყვანა საჭი-რო არ არის. საქართველო ეს ცოფრები შედარებით და მიუღვამობადა სოფლათ, რომ ქერი და პური სხვა საქონელთან შედარებით გაცილებით იაფია.

თუ ეს ასეა, მაშ რათ უნდათ კი-დედ გაიადფონ, რათ უნდათ დაუწონ ფასები? ხუ თუ იმდენი რომ ლობე-დამლები გლეხები არიან და მათზე ყველას ადვილად შეუძლიანა გადა-მაჯიონ? თუ ეს ასე არ არის, მაშ რით იახსნება ის მოვლენა, რომ როდესაც ცხინვალში მიღობდა, სოფელ ნიჭო-რის თავში ორი ურემი ქანახელი ნა-ხა, რომლებიც კომიტეტს ცხინვალში არ შეეშა, რაკი ისინი ფული ქერს 5 მან. და ათ შუარის ნაკლებ არ ფიქრობდნენ გაყიდვას?

ძველი მოავითობისგან ხომ ვყავით და ვყავით დამარგოლები